

Fragmenty wspomnień

Profesor Tadeusz Koszarowski – nestor polskiej onkologii, twórca i budowniczy Centrum Onkologii na Ursynowie – takim znają Go wszyscy.

Ale już niewielu pamięta z lat pięćdziesiątych młodego docenta Koszarowskiego, kierownika Kliniki Chirurgii Onkologicznej Instytutu Onkologii, otoczonego grupą młodych uczniów. Byli to wtedy: Czesław Górski, Tadeusz Lewiński, Andrzej Kulakowski, Tadeusz Kołodziejski, już bardziej doświadczony asystent Jerzy Meyza, a wśród nich jedyna młoda kobieta Hanna Werner – późniejsza „majstrowa”, pierwsza dama chirurgii onkologicznej. Pracowali wtedy we wspaniałej atmosferze stworzonej przez Szefa i Nauczyciela – Tadeusza Koszarowskiego. Myślę, że nauczyli się wiele i to nie tylko mistrzostwa w zawodzie. Świadczą o tym ich dalsze losy. Ale nie tylko oni – to że profesor Koszarowski był również dyrektorem ds. klinicznych, rzutowało na poziom całej klinicznej części Instytutu. Rozumiał, jak ważna jest rola i miejsce diagnostyki.

Brał udział w stałych spotkaniach lekarzy kliniki i radiodiagnostyki, które odbywały się 2 razy w tygodniu w Zakładzie Radiodiagnostyki, wszyscy korzystaliśmy z Jego doświadczeń. W tamtych latach radiolodzy chodzili na blok operacyjny na operacje chorych przez siebie badanych. Takie konfrontacje miały ogromne znaczenie dla wzajemnego zrozumienia, zwiększały nasze doświadczenie i zacieśniały więzy.

W dalszych latach profesor Tadeusz Koszarowski zainicjował spotkania ogólnokliniczne, obowiązujące lekarzy wszystkich Klinik i Zakładów. Omawianie trudności diagnostycznych i terapeutycznych na przykładzie licznych trudnych przypadków stanowiło znakomitą szkołę onkologii.

Wspominając lata pięćdziesiąte, nie można pominąć ważnego osiągnięcia profesora Tadeusza Koszarowskiego, jakim było zorganizowanie Centralnego Rejestru Nowotworów w ramach Działu Metodyczno-Organizacyjnego Instytutu. Uzyskane dane epidemiologiczne, w konfrontacji ze światowymi, wskazywały na narastającą liczbę zachorowań na nowotwory złośliwe, a wg prognoz – wzrastającą do końca XX wieku. I to był pierwszy krok do idei budowy nowoczesnego Centrum Onkologii.

Profesor Tadeusz Koszarowski rozumiał onkologię jako interdyscyplinarną specjalność, widział ją jako „nową kompleksową gałąź medycyny” i to było motorem Jego działań już w latach sześćdziesiątych.

Profesor Tadeusz Koszarowski miał od dawna wizję nowoczesnego, odpowiednio wyposażonego, Instytutu.

Prof. Tadeusz Koszarowski, prof. Jerzy Tolwiński, prof. Piotr Kozłowski, prof. Janina Dziukowa, prof. Tadeusz Lewiński, prof. Zofia Dańczak-Ginalska, dr Wojciech Rogowski, doc. Urszula Grzesiakowska – podczas otwarcia Pracowni Magnetycznego Rezonansu w Zakładzie Radiodiagnostyki na Ursynowie, 14 grudnia 1996 r.

Dążył do tego konsekwentnie przez wiele lat. O tym, jak i czego dokonał, napisał w swojej książce „*Dać świadectwo prawdzie...*”.

Mając z Profesorem częsty osobisty kontakt darzyłam Go wielkim szacunkiem i zaufaniem. We wszystkich sprawach związanych z powstawaniem nowoczesnego Zakładu Radiodiagnostyki mogłam się do Niego zwrócić, wiedząc, że zrozumie potrzeby i też pragnie, aby zrealizowała się wizja nowoczesnego Zakładu, który stanowił niewielką część rozpoczynającego działalność Centrum.

O tym, jak układała się nasza współpraca, też wspominał w swojej książce. Niewątpliwie dzięki pasji i pełnemu zrozumieniu Profesora, rozpoczął pracę ten nowoczesny zakład diagnostyczny.

W dalszych etapach, zgodnie z Jego wskazówkami i pomocą, powstał Zakład wyposażony w nowoczesny sprzęt. W otwarciu ostatniego etapu – Pracowni Magnetycznego Rezonansu – profesor Koszarowski wziął jeszcze osobiście udział, wyrażając satysfakcję z osiągniętych wyników, a stanowiły one tylko niewielki fragment dzieła, które powstało z Jego inicjatywy.

”Finis coronat opus”

Prof. dr hab. med. Janina Dziukowa
Zakład Radiodiagnostyki
Centrum Onkologii – Instytut
im. Marii Skłodowskiej-Curie
w Warszawie